

§ 4. Zakłady ubezpieczeń obowiązane są dokonywać przelewów lub wpłat, o których mowa w § 3, w czterech ratach kwartalnych w ciągu miesiąca po upływie każdego kwartału.

Wysokość tych rat wynosić powinna — za każdy z pierwszych trzech kwartałów po 1/4 (jednej czwartej) sumy, obliczonej prowizorycznie w myśl art. 39 według wymiaru składek z roku poprzedzającego, a za czwarty kwartał — różnicę między ostateczną sumą, którą zakład obowiązany będzie wpłacić według zamknięcia rachunkowego za rok poprzedzający, a sumą przelaną lub wpłaconą w trzech poprzednich kwartałach.

Potrącenia z sum, przypadających do wpłaty z tytułu wypłaconych na podstawie art. 32 odszkodowań, uskutecznia się tylko przy wpłacie raty za czwarty kwartał.

Ostateczną sumę oblicza się według ogólnej sumy składek bieżących i zaległych, zebranych w ciągu roku kalendarzowego.

§ 5. Rozrachunek z zakładami ubezpieczeń z tytułu opłat na koszty akcji przeciwpożarowej, prowadzi Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych obowiązany jest czuwać nad tym, aby sumy, należne od zakładów ubezpieczeń, wpłacane były przez nie w należytych terminach i w należytej wysokości (§ 4).

Sumy, nie wpłacone w terminie przez zakłady ubezpieczeń, będą ściągane przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w trybie administracyjnym.

§ 6. W ramach planu finansowego, ustalonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu (art. 41 ust. (1)), wojewodowie (Komisarz Rządu na m. st. Warszawie) sporządzają szczegółowy plan zużycia sum na cele akcji przeciwpożarowej na podległym im obszarze.

Szczegółowe plany zużycia sum zatwierdza Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 7. Wydatkowanie sum, ustalonych w szczegółowych planach zużycia sum, o których mowa w § 6, uskutecznia Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, a na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego — Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu.

Sumy przeznaczone w planie finansowym na cele akcji przeciwpożarowej na obszarze

województw poznańskiego i pomorskiego Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu z sum, o których mowa w § 2. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie prowadzi również ogólny obrachunek wydatków z tego tytułu.

§ 8. Przenoszenie sum między poszczególnymi częściami lub innymi pozycjami ustalonego planu finansowego, jak również dokonywanie z sum, przewidzianych w art. 39 ust. (1), wydatków nadzwyczajnych i nie przewidzianych w planie — może nastąpić tylko na zarządzenie lub za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 9. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie przedstawia Ministrowi Spraw Wewnętrznych w ciągu miesiąca po ukończeniu każdego kwartału zestawienie sum, wpływających na oddzielne konto i wydatkowanych z tytułu wykonywania planu finansowego.

Takie samo zestawienie za cały rok przedstawia Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w ciągu miesiąca po upływie roku kalendarzowego.

§ 10. Na pokrycie kosztów, ponoszonych w związku z wykonywaniem obowiązków, wynikających z rozporządzenia niniejszego, może być przewidziana w planie finansowym odpowiednia suma dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

§ 11. Minister Spraw Wewnętrznych może w każdym czasie delegować podległego sobie urzędnika w celu zbadania stanu rachunków sum na koszty akcji przeciwpożarowej i sprawdzenia dokumentów, dotyczących wpływów i wypłat z tych sum oraz wykonania planu finansowego.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 października 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zawiadywaniu sumami na koszty akcji przeciwpożarowej, sposobie ich pobierania oraz dysponowania nimi i kontroli ich zużycia (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 474).

Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski

244

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 kwietnia 1939 r.

o cenach soli i solanki.

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol

Solny” (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustala się ceny soli i solanki, określone w cenniku, załączonym do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Hurtownicy, z którymi Polski Monopol Solny zawarł umowy o wprowadzaniu soli do obrotu, przewidziane w art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży soli (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 616), obowiązani są udzielać nabywcom soli, przy zakupowaniu soli w ilościach nie mniejszych niż 50 kg jednorazowo, rabaty od cen, określonych w cenniku w następujących wysokościach:

a) od soli wymienionych pod lit. A pkt 1, 2 i 3	10%
b) od soli wymienionej pod lit. A pkt 4	20%
c) od soli wymienionych pod lit. B pkt 1, 2 i 3	20%
d) od soli wymienionych pod lit. C pkt 1 i 2	15%

Powyższe rabaty będą również udzielane przy zakupie soli bezpośrednio w Polskim Monopolu Solnym przez osoby inne, niż hurtownicy soli, w ilościach jednak nie mniejszych niż 10.000 kg jednorazowo, a — o ile to dotyczy rabatu wymienionego pod lit. c) — w ilości nie mniejszej niż 50 kg jednorazowo.

§ 3. Sprzedaż soli po cenie, wymienionej w cenniku pod lit. F, wymaga zgody Ministra Skarbu, przy czym w wypadkach szczególnych, kiedy to będzie usprawiedliwione właściwościami produkcji przemysłowej, Minister Skarbu może zezwolić na obniżenie ceny tej soli lub na sprzedaż do tego samego celu innego gatunku soli niż wymieniony w cenniku i po innej cenie.

§ 4. Hurtownicy mogą sprzedawać sól, wymienioną w cenniku pod lit. A pkt 1 i 2, tylko w zaplombowanych workach monopolowych, a do określonej w cenniku ceny tej soli mogą doliczać ustaloną przez Dyрекcję Polskiego Monopolu Solnego wartość worka.

Przy zwrocie przez nabywców tej soli nieszkodzonego worka przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny” oraz hurtownicy obowiązani są zwracać pobraną wartość worka.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1939 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1936 r. o cenach soli i solanki (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 347) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 20 lutego 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 100), z dnia 18 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 158) i z dnia 31 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 589).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Załącznik do rozp. Ministra Skarbu z dnia 7 kwietnia 1939 r. (poz. 244).

CENNIK SOLI I SOLANKI.

A. Sól przeznaczona do spożycia przez ludzi oraz do wyrobu środków konserwujących artykuły żywności (sól kuchenna).

1. Sól biała — w miejscu sprzedaży z opakowaniem sprzedawcy — za 1 kg	32 gr
2. Sól szara — w miejscu sprzedaży z opakowaniem sprzedawcy — za 1 kg	20 gr
3. Sól biała — w miejscu sprzedaży z kartonowym opakowaniem monopolowym:	
a) w 1 kilogramowych paczkach — za 1 kg	46 gr
b) w 1/2 kilogramowych paczkach — za 1 kg	50 gr
4. Sól jodowana — w miejscu sprzedaży z kartonowym opakowaniem monopolowym w 1/4 kilogramowych paczkach — za 1 kg	100 gr

B. Sól przeznaczona do kąpiei leczniczych (sól kąpielowa).

1. Sól zwykła — w miejscu sprzedaży z opakowaniem monopolowym w 2 lub 3 kilogramowych woreczkach — za 1 kg	30 gr
2. Sól aromatyczna — w miejscu sprzedaży z opakowaniem monopolowym w 2 lub 3 kilogramowych paczkach — za 1 kg	40 gr
3. Sól zwykła — w miejscu sprzedaży z opakowaniem sprzedawcy — za 1 kg	22 gr

C. Sól przeznaczona do celów hodowlano-rolniczych (sól bydłęca).

1. Sól mielona skażona — bez opakowania w miejscu sprzedaży — za 1 kg	5,5 gr
2. Sól skażona w brykietach — bez opakowania w miejscu sprzedaży — za 1 kg	8 gr
3. Sól w bryłach — bez opakowania w hurtowni lub przy nabyciu nie mniej niż 50 kg w żupie solnej — za 1 kg	6,5 gr

D. Sól przeznaczona do solenia ryb i krabów (sól rybaczka).

1. Sól biała — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 100 kg — za 1 kg	3,3 gr
2. Sól biała — bez opakowania w hurtowni — za 1 kg	6,5 gr

E. Sól przeznaczona do celów przemysłowo-technicznych (sól techniczna):

1. Sól nieskażona — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 100 kg — za 1 kg 4 gr
2. Sól skażona ogólnymi środkami skażenia — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 100 kg — za 1 kg 4,75 gr

Przy sprzedaży soli skażonej szczególnymi środkami skażenia do ceny określonej w pkt 1 dolicza się koszty skażenia w wysokości określonej przez Dyрекcję Polskiego Monopolu Solnego.

3. Sól skażona ogólnymi środkami skażenia — bez opakowania w hurtowni — za 1 kg 7,5 gr

Przy sprzedaży soli, skażonej szczególnymi środkami skażenia, w razie wyższych kosztów skażenia, dolicza się do ceny określonej w niniejszym punkcie różnicę tych kosztów w wysokości określonej przez Dyрекcję Polskiego Monopolu Solnego.

F. Sól przeznaczona dla specjalnych przemysłów chemicznych (sól chemiczna).

Sól biała nieskażona — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 10.000 kg — za 1 kg 3,3 gr

Przy sprzedaży tej soli w postaci skażonej dolicza się koszty skażenia w wysokości określonej przez Dyрекcję Polskiego Monopolu Solnego.

G. Solanka przeznaczona do kąpieeli leczniczych (solanka kąpielowa).

Solanka o naturalnym nasyceniu, bez naczyń, w miejscu poboru u źródła solnego — za 1 l 0,3 gr

H. Solanka przeznaczona dla celów hodowlano-rolniczych (solanka bydłca).

1. Solanka o naturalnym nasyceniu, zawierająca do 10% soli — za 1 l 0,3 gr

2. Solanka o naturalnym nasyceniu, zawierająca ponad 10% do 20% soli — za 1 l 0,6 gr

3. Solanka o naturalnym nasyceniu, zawierająca ponad 20% soli — za 1 l 0,8 gr

bez naczyń, w miejscu poboru u źródła solnego.

245**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU**

z dnia 13 kwietnia 1939 r.

o uzupełnieniu taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617), zarządzam co następuje:

§ 1. W cenniku załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 978) wprowadza się zmiany następujące:

1) w punkcie I 2b) 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 7 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 747), z dnia 24 listopada 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 105, poz. 940), z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 71), z dnia 3 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 164), z dnia 27 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 502), z dnia 22 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 1, poz. 7), z dnia 30 czerwca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 46.

poz. 375), z dnia 9 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 464) i z dnia 15 grudnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 666) po wyrazach „Sfinks.... 12 gr” dodaje się wyrazy „Bałtyk.... 10 gr”;

2) w punkcie I 2b) 2) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 17 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 132), z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 71), z dnia 6 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 586), z dnia 3 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 164), z dnia 27 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 502), z dnia 22 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 1, poz. 7), z dnia 9 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 464) i z dnia 31 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 588) przed wyrazami „Dames.... 9 gr” dodaje się wyrazy „Dames z filtrem.... 10 gr”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*